

Arnhem, 17 september 2023

Lief Bestuur van de PvdD,

De plakkerige nachten zijn voorbij, de herfstaster staat in de knop
en rond het salviapaars twijfelen de atalanta's tussen vlindertrek en overwinteren.

Als voorschot op het najaar kocht ik pepernoten met pompoensmaak.

Altijd laat ik me weer tot het nieuwe verleiden,
alle smaken moet ik uitproberen,
en al vind ik de nieuwe varianten zelden lekker – ze gaan toch op.

Dit jaar zal anders zijn. Met een kastanjeboor
had ik een extra gaatje in mijn riem gestoken,
dat mag niet vergeefs zijn.

Tijdens een wandeling, om het buikvet van mijn lijf te houden,
voelde ik een steentje in mijn schoen.

De irritatie om het steentje
en de koppigheid waarmee ik doorliep
omdat ik geen zin had mijn schoen uit te kloppen,
hielden elkaar perfect in evenwicht.

Zo gingen kilometers voorbij waarin ik in het probleem bleef leven
zonder het op te lossen en zonder het te accepteren.

Ik realiseerde me: ik wandel hier in een allegorie!
Dit is een levensles vermomd als parabel!

Alleen wist ik niet zeker wat de moraal was.

Ik meende me te herinneren dat bedevaarders
op weg naar Santiago een steentje bij zich dragen.

Het zou me niets verbazen als de fanatiekste pelgrims
dat steentje in hun schoen dragen,
zodat ze bij iedere stap dichterbij het doel
hun menselijkheid moeten verbijten
tot de pijn sublimeert tot goddelijke ervaring.

Maar misschien was de moraal juist
dat ik niet zo moeilijk moest denken
en mijn schoen gewoon uit moest kloppen.

Wat was het juiste pad tot mijn verlichting?

Niet tot besluit in staat liep ik steeds schever verder,
tot het wandelen manken werd en ik in mijn parabel verdwaalde.

En zo loop ik, de hinkende twijfelaar van Arnhem,
nog altijd mijn pijnlijke rondjes. Tot in de eeuwigheid.

Laat mijn verhaal dus een waarschuwing zijn.
Al weet ik niet zo goed waarvoor.